

't is triestig dat het regent – Karel van de Woestijne

woorden komen in stormvlagen,
in zijn hoofd is het eeuwig herfst:
letters verkleuren als dode bladeren

er hangt een nevel in zijn stem,
hij rookt als een verslaafde,
zegt de lieve, de wijzere

zij wijst hem de weg 's nachts
naar haar naakte lichaam en hij
blijft als steeds op een drempel
staan zoals ooit toen zijn doop-
meter vroeg: wanneer, wanneer
komt hij nog eens (ze vroeg het
via via, zo ver verwijderd lag
haar wegeltje om de hoek)

het stormt in zijn hoofd alsof
elk ogenblik een bliksem een eik
kan splijten, het hagelt stenen o
als eieren zo groot, een pruimen-
boom is zijn hoofd dat verliest
van zijn pluimen

hij is zo'n man die aan één mannelijk
lichaam niet voldoende heeft: één lul,
één tong en tien vingers – hij neemt er
gauw een tweede bij, een vrouwelijk:
zinnen die trager gaan, beelden die
óverdrijven als wolken, soms gaat

de storm dan liggen, naast haar in
het zelfde bed of onder het dons
van muziek op een vloer

un mouton enragé, zo'n man
is hij: neem zoiets in huis,
in een dwangbuis – was Karel
ook zo'n vent: nooit content,
zeker niet over zichzelf?

schrijven is openbreken,
uitbreken uit de beknelling
van het Zelf, overstromen
als de Schelde, de Durme
toen de dijken waren aan-
gevreten door de muskusrat:
een dijk verhogen, hoe doe je dat?

Staf De Wilde